

Arrest

nr. 310 427 van 23 juli 2024
in de zaak RvV X II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. SOENEN**
 Vaderlandstraat 32
 9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 30 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 oktober 2023 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DE PAUW loco advocaat B. SOENEN en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Indische nationaliteit en huwde op 21 januari 2016 met P. J. N.

Samen kregen ze 1 kind, P. D. J.

Op 7 maart 2020 reisde de verzoekende partij samen met haar kindje met een D-visum naar België.

Op 12 juni 2020 kreeg de verzoekende partij haar A-kaart geldig tot 5 juli 2020, die telkens is verlengd tot en met 15 juli 2022.

Ingevolge een tussenvonnis van 1 juni 2021 oefende de referentiepersoon het exclusief ouderlijk gezag uit over hun kind D. J.

Op 15 juni 2021 werd de echtscheiding bij verstek uitgesproken. Tegen dit vonnis werd beroep aangetekend door de verzoekende partij.

De verzoekende partij verbleef sinds 8 december 2021 in een opvangcentrum voor vrouwen en kinderen.

Sinds 15 december 2021 woonden de referentiepersoon en de verzoekende partij niet meer samen.

Op 29 februari 2022 werd de echtscheiding bevestigd door het Hof van Beroep te Gent.

Op de zitting van 12 mei 2022 werd bevestigd door beide partijen dat er een week/week-regeling komt wat betreft hun zoontje, beide partijen waren hiermee akkoord.

Op 9 juni 2022 werd de initiële verlengingsaanvraag voor de verzoekende partij doorgestuurd waarin de verzoekende partij verschillende documenten heeft neergelegd.

Op 27 juli 2022 heeft de gemachtigde de eerste melding gekregen dat er mogelijk intrafamiliaal geweld werd gebruikt door de referentiepersoon jegens de verzoekende partij en haar zoon.

Op 19 december 2022 werd de verzoekende partij ingelicht dat de gemachtigde door de ontbrekende samenwoning de verblijfsmachtiging overwoog in te trekken.

Op 16 februari 2023 stuurde de raadsman van verzoekende partij per aangetekend schrijven verschillende documenten naar de gemachtigde.

Op 23 februari 2023 werd de echtscheiding overgeschreven in de registers.

Op 9 oktober 2023 nam de gemachtigde een beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14quater).

Dit is thans de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 13, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: P.

Voorna(a)m(en): S. J.

Nationaliteit: India

Geboortedatum: (...)1978

Geboorteplaats: Madhya Pradesh

Identificatienummer in het Rijksregister:2 (...)

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 13, §4, eerste lid, 3).

Betrokkene huwde op 21.01.2016 met de heer P. J. N., (...). Samen kregen ze 1 kind namelijk P. D. J. (RR (...)).

Betrokkene reisde, samen met haar kind naar België met een D-visum B28 op 07.03.2020, dit in functie van haar echtgenoot, de heer P. J. N. (hierna de referentiepersoon). Betrokkene werd op 12.06.2020 in het bezit gesteld van haar eerste A-kaart, geldig tot 05.07.2020. Deze verblijfskaart werd telkens verlengd naargelang de geldigheidstermijn van de verblijfskaart van de referentiepersoon, namelijk tot en met 15.07.2022.

Op 11.10.2021 werd de eerste keer een mail gestuurd naar de dienst Schijnrelaties van het Parket van de procureur des Konings Oost-Vlaanderen, afdeling Gent met de melding dat er een onderzoek lopende is naar een mogelijk schijnhuwelijk tussen betrokkene en de referentiepersoon. Amper 2 maanden na deze mail, namelijk sinds 15.12.2021, woonden de referentiepersoon en betrokkene niet meer samen volgens de informatie van het rijksregister.

Gezien het feit dat betrokkene reeds sinds 15.12.2021 en tot op heden op een ander adres verblijft dan de referentiepersoon, besluiten we dat betrokkene geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd.

Uit bovenstaande bewijzen blijkt duidelijk dat betrokkene al geruime tijd geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegeerd werd. De machtiging tot verblijf kan dus overeenkomstig art 11, §2, eerste lid, 2° worden beëindigd.

Op 09.06.2022 werd de initiële verlengingsaanvraag voor betrokkene doorgestuurd waarin betrokkene volgende documenten voorlegde:

- *Blanco bewijs van goed gedrag en zeden van betrokkene dd. 09.06.2022;*
- *Inschrijvingsformulier cursist CVO-groeipunt schooljaar 2021-2022 van betrokkene;*
- *Elektronische Vreemdelingenkaart/Verblijfstitel van betrokkene, geldig tot 15.07.2022;*
- *Attest van hoofdverblijfplaats met historiek;*
- *Bewijs lidmaatschap Bond Moyson (ongedateerd);*
- *Attest van het OCWM waaruit blijkt dat betrokkene financiële steun heeft aangevraagd dd. 06.01.2022;*
- *Loonfiches van betrokkene met bijhorend nettoloon voor volgende periodes:*
 - o *Van 01.10.2021 tot 31.10.2021: 612,73 euro netto*
 - o *Van 01.11.2021 tot 30.11.2021:*
 - *769,45 euro netto (dd.02.12.2021)*
 - *43,21 euro netto (dd. 17.12.2021)*
 - *- 43,21 euro netto (dd. 03.02.2022)*
 - o *Van 01.12.2021 tot 31.12.2021:*
 - *195,08 euro netto (03.02.2022)*
 - *399,82 euro netto (dd.04.01.2022)*
 - o *Van 01.01.2022 tot 31.01.2022: 882,14 euro netto*
 - o *Van 01.02.2022 tot 28.02.2022:*
 - *880,12 euro netto (dd.03.03.2022)*
 - *- 47,13 euro netto (dd. 04.05.2022):*
 - o *Van 01.03.2022 tot 31.03.2022: 944,97 euro netto*
 - o *Van 01.04.2022 tot 30.04.2022: 829,03 euro netto*
- *Verblijfsattest van betrokkene in het opvangcentrum Klemenwerk Vrouwen sinds 08.12.2021 (dd. 31.05.2022);*
- *Attest van inburgering van betrokkene dd. 25.05.2022;*
- *Certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal – richtgraad 1 dd. 27.04.2022;*
- *Deelcertificaat van de module NT2 - Waystage schriftelijk dd. 27.04.2022;*
- *Deelcertificaat van de module NT2 - Waystage mondeling dd. 11.11.2021;*
- *Deelcertificaat van de module NT2 – Breakthrough publiek dd. 25.06.2021;*
- *Deelcertificaat van de module NT2 – Breakthrough persoonlijk dd. 25.06.2021*

Op 27.07.2022 heeft onze dienst de eerste melding gekregen dat er mogelijks intrafamiliaal geweld werd gebruikt door de referentiepersoon jegens betrokkene en haar zoon. In de mail van 27.07.2022 werden dezelfde stukken als in de mail dd. 09.06.2022 overgemaakt. Aan deze mail werden volgende stukken er extra aan toegevoegd:

- *Motivatiefbrief waarom betrokkene haar huwelijk met de referentiepersoon stuk liep dd. 14.07.2022;*
- *PV nr.: GE. .LA.055468/2021 dd. 21.08.2021*
- *PV nr.: GE. .LA.045682/2020 dd. 18.07.2020*
- *Deelcertificaat van de module NT2 – threshold 1 schriftelijk persoonlijk dd. 30.06.2022;*
- *Deelcertificaat van de module NT2 – threshold 1 mondeling persoonlijk dd. 28.06.2022;*
- *Inschrijvingsformulier cursist CVO-groeipunt schooljaar 2022-2023 van betrokkene;*

In deze mail verschaft betrokkene ons een motivatiebrief waarin zij haar verhaal vertelt waarom en hoe haar huwelijk stuk liep. Deze motivatiebrief werd kracht bijgezet met een proces-verbaal betreffende de jeugdbescherming – verontrustende opvoedingssituatie, alsook met een melding van slagen en verwondingen.

In de motivatiebrief dd. 14.07.2022 verklaart betrokkene het volgende:

“De problemen begonnen reeds heel snel vanaf het moment ik in België was toegekomen. Mijn man liep vanaf het begin heel vaak boos en geïrriteerd omdat ik er plots was met zijn kind (...)

Wanneer we 2 maanden hier waren, verviel onze tijdelijke verblijfskaart. Hij wilde dit niet meer vernieuwen en gaf aan dat we hier illegaal zouden zijn. Ik gaf hem toen een ultimatum: indien hij zijn gedrag niet zou aanpassen zou ik terug keren naar India. Hij gaf dan aan dat hij zijn gedrag nooit zou veranderen en dat ik zelf maar naar India moest terugkeren en hulp moest vragen aan mijn eigen familie. Hij wilde dus enerzijds niet helpen om mijn verblijfskaart te laten verlengen en anderzijds wilde hij ook niet helpen om mij terug naar India te sturen.

(...)

Na een tijd besloot ik dat het toch beter was om terug te keren naar India, omdat ik hier niets kende en mij helemaal alleen voelde. Uiteindelijk vertrok ik samen mijn zoon richting Zaventem om naar India te gaan en liet ik een brief achter waarin ik liet weten dat ik hem zou verlaten. Hij heeft na het lezen van de brief aangegeven aan de politie dat ik vertrokken was. Hij heeft toen ook de echtscheiding aangevraagd. Wegens Corona kon ik uiteindelijk niet vertrekken naar India en is mijn man mij uiteindelijk komen halen in Brussel. Hij gaf aan dat hij het toch nog een kans wilde geven. We hebben de situatie toen besproken en zouden het toch nog proberen. Ik wist niet dat hij ondertussen al de echtscheiding had aangevraagd.(...)

Onze communicatie was volledig weggefallen (...)

Gedurende de hele periode dat ik in België was kreeg ik op regelmatige basis slaag. Ik leefde de hele tijd in angst en dit is ook de reden waarom ik toen naar India terug wilde keren naar mijn familie, naar mijn vertrouwde omgeving. Het huwelijk die ik voor ogen had is mij helaas voorbij gegaan. (...)

Op basis van deze motivatiebrief verklaart betrokkene dus dat zij slagen zou hebben gekregen van de referentiepersoon. Verder kaart zij aan dat de referentiepersoon zich boos zou hebben gedragen omdat betrokkene naar verluidt in België was met hun kind. Wij ontkennen zeker niet dat zij lijdt onder deze huidige situatie én dat het koppel weldegelijk ruzie maakte, wat resulteerde in een echtscheiding. Betrokkene werd namelijk niet zomaar door de rechtbank aanschouwd als benadeelde en dat de referentiepersoon pretoriaanse voorwaarden heeft gekregen. Echter zijn de voorgelegde 'bewijsstukken' van slagen én dus bewijs van intrafamiliaal geweld niet doorslaggevend. Onze dienst beweert niet dat er geen conflicten kunnen zijn geweest en/of dat intrafamiliaal geweld hier volledig uitgesloten kan worden, doch wordt dit door betrokkene niet met doorslaggevende stukken aangetoond. Deze bewijsstukken tonen wel de ernst aan van deze situatie maar is geen stavingsbewijs om betrokkene het verblijfsrecht op basis van artikel 11 §2, vierde lid toe te kennen.

Betrokkene verschaftte in de mail dd. 27.07.2022 ook nog twee Pv's met notitienummer GE. .LA.055468/2021 dd. 21.08.2021 én GE. .LA.04682/2020 dd. 18.07.2020.

In het PV met notitienummer GE. .LA.04682/2020 dd. 18.07.2020 legt betrokkene klacht neer tegen de referentiepersoon. Eerst schetst ze haar relatie met de referentiepersoon:

"In 2015 zijn wij verloofd. Het was een gearrangeerd huwelijk door de twee families. Ik ben niet gedwongen, ik ging ermee akkoord om te trouwen maar het was geen liefdeshuwelijk. In 2016 zijn wij getrouwd in 2016.

Mijn echtgenoot is kort na het huwelijk vertrokken naar België. Hij is 3 maanden in India gebleven, en daarna is hij naar België gekomen. Ik was in deze periode ondertussen zwanger. In de 4 jaar dat wij getrouwd zijn, is mijn man 2 keer naar India gekomen. De eerste keer toen mijn zoontje 9 maanden was. Een tweede keer op zijn 2e verjaardag. Het is een moeilijke relatie. Ook in de periode dat we niet samen waren, werd ik bedreigd door mijn man. (...) De periode dat hij bij mij was, dan verliep het vrij oké eigenlijk. Weinig ruzies. (...)

Hij heeft mij toen proberen zoenen. Tot het zoenen was dit oké voor mij. Maar hij wou meer. Maar ikzelf wou niet meer. Hij deed toen op een agressieve manier mijn kleren uit. Hij duwde mij ook op de zetel. Ik zei hierop dat ik geen seks wou het hem. Hij heeft mij tweemaal geslaan. (...) Ik vermoed dat onze zoon gezien heeft dat mijn man mij heeft geslagen. Maar ik ben dit niet zeker. (...)

Deze keer was er geen bloed maar vorige week dinsdag ben ik ook geslaan. Toen had ik twee blauwe plekken op mijn beide armen. Maar deze blauwe plekken zijn intussen verdwenen. Ik zal geen dokter raadplegen. En ik heb in het verleden ook geen dokter geraadpleegd. De eerste keer dat ik geslagen was, ben ik wel naar de dokter geweest samen met mijn man. Dit was omdat ik moeilijk kon ademen. Toen had de dokter reeds een vermoeden van familiale problemen maar mijn man was mee en ik sprak de taal niet. Dus mijn man zei toen dat er niets aan de hand was.

In de 4tal maanden dat wij hier wonen, heeft mijn man al een 3tal keer agressief gereageerd wanneer mijn zoontje huult. (...) Het is de 5de keer dat hij mij fysiek aanvalt. (...)

Ik heb inderdaad een boekje waarin ik deze zaken bijhoudt.(...)

Hij (cf. zoon) is veilig thuis bij mijn man. Ik heb het vermoeden dat hij niet agressief zal zijn naar onze zoon. Ik bedenk nu net dat ik twijfel of mijn zoon wel degelijk veilig is bij mijn man. Mijn man kan nu zeer boos zijn omdat ik de politie contacteerde. Mijn man is ook zeer onvoorspelbaar."

Het is voor onze dienst niet mogelijk om enkel op basis van een proces-verbaal uit te maken of er effectief intrafamiliaal geweld aan te pas kwam. Betrokkene haalt hierboven aan dat ze geen dokter zal raadplegen. Ze zou echter in het verleden maar 1 keer een dokter geraadpleegd hebben. Deze dokter zou een vermoeden gehad hebben van haar familiale problemen doch werd er geen stuk voorgelegd van de arts die dit kan bevestigen. Echter heeft betrokkene het altijd nagelaten om deze bevindingen van de arts aan onze dienst door te sturen. Wij kunnen dus ook niet aannemen of deze veronderstelling klopt.

Als de verwondingen niet worden vastgesteld door een arts of er geen bewijsstukken zijn zoals foto's etc. hebben wij alleen maar het woord van één partij, namelijk die van betrokkene. Het komt betrokkene toe om alle benodigde stukken voor te leggen die haar situatie kunnen staven.

Dit proces-verbaal dateert van 2020. Sindsdien heeft betrokkene of diens advocaat geen nieuwe proces-verbalen meer voorgelegd, wat onze dienst doet geloven dat er sindsdien geen feiten meer plaatsvonden. Indien er alsnog gelijkaardige feiten zouden plaatsgevonden hebben, kwam het betrokkene opnieuw toe om onze dienst hierover in te lichten.

Het is ook belangrijk op te merken dat dit proces-verbaal opgemaakt werd op 18.07.2020, terwijl betrokkene naar België reisde met een D-visum B28 op 07.03.2020. Betrokkene was hier dus amper 4 maanden op het grondgebied toen ze haar eerste én, voor zover onze dienst van op de hoogte is, ook het laatste proces-verbaal omtrent een melding van slagen én verwondingen met als verdachte de referentiepersoon.

Betrokkene haalde in haar motivatiebrief dd. 14.07.2022 dat zij na het verval van haar verblijfskaart haar toenmalige echtgenoot voor het ultimatum had gesteld. Een exacte tijdsperiode geeft betrokkene niet maar enkele maanden na haar aankomst in België, stond zij in Zaventem om een vlucht naar huis te boeken. Omwille van de uitbraak van het corona-virus was het toen onmogelijk om naar haar land van herkomst terug te gaan én zo gaf ze de referentiepersoon een tweede kans. Het is voor onze dienst ook niet duidelijk of dit proces-verbaal dateert voor of na het feit dat betrokkene op punt stond om terug naar haar India te vertrekken.

In het PV met notitienummer GE. .LA.055468/2021 dd. 21.08.2021 legt betrokkene een verklaring neer waarin ze een melding maakt betreffende inbreuken op de wetgeving betreffende de jeugdbescherming én verontrustende opvoedingssituatie. Betrokkene verklaart hier dat ze reeds van in het begin van hun relaties moeilijkheden ondervond. Betrokkene was 35-36 jaar toen ze met de referentiepersoon huwde. Kort nadien werd ze zwanger van hun zoon D. °2016. Aangezien referentiepersoon kort na het huwelijk terugkeerde naar zijn buitenlands verblijfadres, verhuisde ze in met de familie van de referentiepersoon. Haar schoonmoeder gaf haar de toestemming om enkele dagen bij haar eigen te familie te logeren, dit maakte de referentiepersoon kwaad volgens betrokkene. Dit strookt blijkbaar niet met hun cultuur. Na een periode van 3 maanden geen contact tussen de referentiepersoon en betrokkene besloot betrokkene zelf terug te keren naar haar schoonfamilie. Volgens betrokkene is de referentiepersoon slechts enkele keren op bezoek geweest in India en hielden ze voornamelijk contact per telefoon.

De referentiepersoon zou ook niet thuis geweest zijn voor de geboorte van hun zoon. De referentiepersoon kwam pas op bezoek in India toen hun zoon al 9 maanden oud was. Hij is toen 3 maanden gebleven en is dan weer vertrokken, volgens haar naar België maar dit weet ze dus niet met zekerheid. Hun zoon was 2,5 jaar als hij de volgende keer zijn vader zag voor een periode van 14 dagen, volgens de moeder. Volgens betrokkene heeft ze haar echtgenoot slechts 4 keer gezien in India: “Een maal voor het interview in functie van de regeling van ons gearrangeerd huwelijk, 1 maal voor de trouw, 1 maal toen onze zoon 9 maanden oud was en 1 maal toen onze zoon 2,5 jaar oud was.”

Eens betrokkene en haar zoon in België waren toegekomen verliepen de contacten niet vlot met J. Volgens betrokkene durfde de referentiepersoon zelf geen beslissingen nemen, deze werden altijd genomen door zijn moeder en zijn zus. Zij moest volledig voor zichzelf en hun zoon zorgen maar kreeg geen geld van haar toenmalige echtgenoot. Betrokkene en de referentiepersoon zouden niet meer met elkaar communiceren sinds het eerste PV dat dateert van in juli 2020. Betrokkene gaf toe dat ze de communicatie miste met haar toenmalige echtgenoot maar terwijl toch nog steeds voor hem zorgde door zijn eten klaar te zetten.

De referentiepersoon zou de procedure tot echtscheiding hebben opgestart zonder dat betrokkene hier iets van wist: “Later kreeg ik toch een brief waarin stond vermeld dat ik was gescheiden en dit eenzijdig werd uitgesproken. Mijn man heeft echt alles mijn rug om geregeld. (...)”

Hij is iemand die heel snel kwaad wordt. Hij zal niet hesiteren om psychisch geweld te gebruiken ten aanzien van mij en van zijn zoon D..”

Op 28.10.2022 heeft onze dienst het parket gecontacteerd met betrekking tot deze twee proces-verbalen. Uit de communicatie met het parket blijkt dat deze twee documenten navolgende Pv's zijn. Wij hebben dus tot op heden de originele Pv's niet ontvangen van betrokkene, enkel navolgende Pv's.

Uit de gegevens van het Parket procureur des Konings Oost-Vlaanderen, afdeling Gent blijkt dat het navolgende PV met notitienummer GE. .LA.055468/2021 dd. 21.08.2021 gekoppeld is aan het originele PV: GE43.LA.4566720 en het navolgende PV met notitienummer GE. .LA.04682/2020 dd. 18.07.2020 gekoppeld is aan het originele PV: GE42.LA.44192-21.

Uit communicatie van het parket dd. 28.10.2022, 25.11.2022 en 06.07.2023 blijkt het volgende:

- GE43.LA.45667-20: P. S. benadeelde en werd aan de verdachte pretoriaanse voorwaarden opgelegd;
- GE42.LA.44192-21: dossier werd afgesloten wegens geen verdere aanwijzingen van een verontrustende opvoedingssituatie;

Aangezien wij nooit de originele Pv's ontvangen hebben, kunnen wij ook geen beeld schetsen of betrokkene nu effectief slachtoffer is geweest van intrafamiliaal geweld. Het proces-verbaal van 2020 werd hier

geseponneerd met een pretoriaanse probatie. Dit wil zeggen dat de verdachte, in dit geval de referentiepersoon een waarschuwing heeft gekregen én betrokkene dus als de benadeelde werd aanzien.

Op 03.10.2022 krijgen wij van een woonbegeleider van het CAW Oost-Vlaanderen het vonnis toegestuurd van betrokkene. Dit vonnis is van het Hof van beroep. Er werd namelijk hoger beroep ingesteld tegen het tussenvonnis zoals in kort geding van 01.06.2021 en tegen het vonnis van 15.06.2021, beiden gewezen bij verstek ten aanzien van de appellante (namelijk de referentiepersoon) door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, sectie familie- en jeugdrechtbank. Op 29.09.2022 is er een uitspraak in de vorm van een arrest van het hof van beroep Gent betreffende de echtscheiding van betrokkene en het hoederecht van hun zoon.

Daarnaast heeft onze dienst nog de schriftelijke verklaring dd. 14.07.2022 ontvangen van betrokkene waaruit blijkt dat de referentiepersoon de scheiding éézijdig had gefinaliseerd, alsook het hoederecht van hun kind had aangevraagd én ontvangen. Echter toont het vonnis aan dat we ontvangen hebben op 03.10.2022 dat de referentiepersoon met een tussenvonnis dd. 01.06.2021 exclusief het ouderlijk gezag over D. J. zal uitoefenen. Bij het beroepen vonnis van 15.06.2021 werd eveneens bij verstek ten aanzien van betrokkene geoordeeld dat de echtscheiding gefinaliseerd mag worden. Doordat betrokkene verstek liet gaan bij het beroepen van vonnis dd. 15.06.2021, werd het hoederecht over hun gezamenlijk kind volledig aan de referentiepersoon toegekend. Door het verstek van betrokkene werd er ook niets vermeld over het hoederecht van hun gezamenlijk kind. Bij het tussenarrest van 21 oktober 2021 verklaarde het hof het hoger beroep van de betrokkene ontvankelijk en als gegrond. Hierin wordt vermeld (pg. 6): "Het hof nam hierin akte van het akkoord van partijen over de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag over hun minderjarige zoon. Het hof bepaalde verder dat het voormeld kind, behoudens andersluidende overeenkomst tussen partijen, voortaan – zij het voorlopig – volgens een gelijkmatig verdeeld verblijf (week/week) bij beide partijen (ouders) zou verblijven met wissel op zondag om 18.00u."

Deze week/week-regeling betreffende het ouderlijk gezag over hun zoon D. J. wordt in de terechtzitting van 12.05.2022 nogmaals bevestigd door beide partijen door hun akkoord te geven. Gelet op de eerder precaire woonsituatie van de betrokkene is het aangewezen dat het adres van de vader de hoofdverblijfplaats, alsook de inschrijving van het kind wordt behouden. De vader kreeg, alvorens het beroep werd uitgesproken, het volledige hoederecht over zijn kind. Hierdoor woonde het kind hiervoor reeds al bij zijn vader én werd hij hier ook al ingeschreven.

Mevrouw had reeds in 2021 een proces-verbaal opgemaakt wegens een verontrustende opvoedingssituatie. Zij had in het PV aangegeven schrik te hebben dat de referentiepersoon iemand is die heel snel kwaad wordt. Ze maakt haar bezorgdheden dan ook duidelijk dat de referentiepersoon niet weg deinst om psychisch geweld te gebruiken ten aanzien van haar en van hun zoon D.. Dit proces-verbaal werd zonder gevolg geklasseerd.

Het arrest van het hof van beroep Oost-Vlaanderen, afdeling Gent heeft de week/week-regeling goedgekeurd bij beide ouders. Hieruit blijkt dat betrokkene akkoord is met deze week/week regeling én het dus veilig genoeg acht om haar zoon een week bij zijn vader toe te vertrouwen. In dit arrest wordt ook niet gesproken over een eventuele verontrustende opvoedingssituatie betreffende de referentiepersoon en zijn zoon, aangezien de rechtbank in eerste instantie het volledige hoederecht aan de vader toevertrouwde. Betrokkene blijkt eveneens, na het arrest, niet meer overmatig bezorgd over de opvoedingssituatie tussen de referentiepersoon en haar zoon aangezien ze zelf haar akkoord geeft voor een week/week-regeling.

Betrokkene heeft dus na het tussenvonnis in kort geding van 01.06.2021 én vonnis van 15.06.2021 haar kans gekregen en genomen om in beroep te gaan tegen dit oordeel. Dit heeft ze weldegelijk gedaan met het tussenarrest van 21.10.2021 én de terechtzitting van 12.05.2022 waarin de verdeling van het ouderlijk gezag werd uitgesproken. Doch kunnen wij enkel vaststellen dat beide partijen op dat moment een akkoord bereikten rond de regeling van het gemeenschappelijk kind.

In het PV met notitienummer GE. .LA.055468/2021 dd. 21.08.2021 vermelde betrokkene reeds volgende verklaring: "Later kreeg ik toch een brief waarin stond vermeld dat ik was gescheiden en dit éézijdig werd uitgesproken. Mijn man heeft echt alles mijn rug om geregeld. (...)" Onze dienst heeft nooit het tussenvonnis dd. 01.06.2021 en het vonnis dd. 15.06.2021 mogen ontvangen. Wij hebben dus enkel de beknopte samenvatting van deze vonnissen kunnen lezen in het Arrest van het Hof van beroep dd. 29.09.2022.

Betrokkene legt de uitspraak van hun echtscheiding voor waarmee ze bevestigt dat ze gescheiden is van haar man en met hem geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt. Volgens het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, sectie familie- en jeugdrechtbank zijn betrokkene en de referentiepersoon uit de echt gescheiden sinds 29.02.2022 en werd de echtscheiding overgeschreven op 23.02.2023. Betrokkene zelf legt het arrest voor waarin de echtscheiding wordt uitgesproken waarin de rechtbank vaststelde dat het huwelijk onherstelbaar ontworcht is. Nergens in het

vonnis lezen we dat de rechter erkent dat er intrafamiliaal geweld is voorgevallen én dat het niet veilig zou zijn voor hun gezamenlijk kind om te verblijven bij de referentiepersoon zoals betrokkene aangaf in haar PV met notitienummer GE. .LA.055468/2021 dd. 21.08.2021 (waarin ze een melding maakt betreffende inbreuken op de wetgeving betreffende de jeugdbescherming en verontrustende opvoedingssituatie).

Op 26.10.2022 heeft de woonbegeleider van het CAW Oost-Vlaanderen ons gemeld dat er geen verdere stappen ondernomen zijn door betrokkene. Zij hebben geen verdere documentatie meer ontvangen waarmee betrokkene moet aantonen dat ze weldegelijk slachtoffer zou zijn van intrafamiliaal geweld.

Onze dienst startte een onderzoek om de reden van de ontbrekende samenwoonst te achterhalen. Op 19.12.2022 maakte onze dienst een instructie op om de reden van geen samenwoonst te achterhalen. In het kader van de verlengingsaanvraag legde betrokkene documenten voor. In deze verlengingsaanvraag wordt vermeld dat betrokkene slachtoffer van intrafamiliaal geweld zou zijn. In onze instructie dd. 19.12.2022 werd betrokkene ingelicht dat onze dienst door de ontbrekende samenwoonst de verblijfsmachtiging overwoog in te trekken. Betrokkene werd de kans gegeven om alle documenten in het kader van 3§4, derde lid van de wet van 15.12.1980 over te maken die haar situatie konden kaderen.

Dit zoals gesteld in artikel 13§4, derde lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1°, tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.

Kunnen belangrijk zijn in de beoordeling van de duurzame verankering:

- Bewijzen van integratie
- Redenen waarom u niet meer samenwoont met de referentiepersoon.
- Alle andere documenten die u nodig acht."

Deze instructie werd door betrokkene ondertekend op 19.01.2023. Betrokkene legde in reactie hierop de volgende documenten voor in de mail van de gemeente dd. 09.03.2023. Exact dezelfde documenten werden aangetekend verzonden door de advocaat dd. 16.02.2023 en door onze dienst ontvangen op 23.02.2023.

- Begeleidend schrijven + inventaris van de advocaat dd. 15.02.2023;
- Verblijfstitel van betrokkene, geldig tot 15.07.2022;
- Bijlage 15 van betrokkene dd. 25.11.2022;
- Onze instructiebrief dd. 19.12.2022;
- PV met notitienummer GE. .LA.055468/2021 dd. 21.08.2021 (reeds ontvangen in de mails dd. 09.06 en 27.07.2022);
- PV met notitienummer GE. .LA.04682/2020 dd. 18.07.2020 (reeds ontvangen in de mails dd. 09.06 en 27.07.2022);
- Arrest van het hof van beroep Gent dd. 29.09.2022 (reeds ontvangen via een CAW-woonbegeleider dd. 03.10.2022);
- Verblijfsattest van betrokkene in het opvangcentrum Klemenwerk Vrouwen sinds 08.12.2021 + melding dat haar zoon daar week om week ook verblijft (dd. 19.01.2023);
- Attest van Inburgering van betrokkene dd. 25.05.2022 (reeds ontvangen in de mails dd. 09.06 en 27.07.2022);
- Certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal – richtgraad 1 dd. 27.04.2022 (reeds ontvangen in de mails dd. 09.06 en 27.07.2022);
- Deelcertificaat van de module NT2 - Waystage schriftelijk dd. 27.04.2022 (reeds ontvangen in de mails dd. 09.06 en 27.07.2022);
- Deelcertificaat van de module NT2 - Waystage mondeling dd. 11.11.2021 (reeds ontvangen in de mails dd. 09.06 en 27.07.2022);
- Deelcertificaat van de module NT2 – Breakthrough publiek dd. 25.06.2021 (reeds ontvangen in de mails dd. 09.06 en 27.07.2022);
- Deelcertificaat van de module NT2 – Breakthrough persoonlijk dd. 25.06.2021 (reeds ontvangen in de mails dd. 09.06 en 27.07.2022);
- Deelcertificaat van de module NT2 – threshold 1 schriftelijk persoonlijk dd. 30.06.2022 (reeds ontvangen in de mails dd. 09.06 en 27.07.2022);
- Deelcertificaat van de module NT2 – threshold 1 mondeling persoonlijk dd. 28.06.2022 (reeds ontvangen in de mails dd. 09.06 en 27.07.2022);
- Inschrijvingsformulier cursist CVO-groep punt schooljaar 2022-2023 van betrokkene (reeds ontvangen in de mails dd. 09.06 en 27.07.2022);
- Loonfiches van betrokkene met bijhorend nettoloon voor volgende periodes (loonfiches van januari tot en met april 2022 reeds ontvangen in de mails dd. 09.06 en 27.07.2022):
 - o Van 01.01.2022 tot 31.01.2022: 882,14 euro netto
 - o Van 01.02.2022 tot 28.02.2022:

- 880,12 euro netto (dd.03.03.2022)
- - 47,13 euro netto (dd. 04.05.2022):
 - o Van 01.03.2022 tot 31.03.2022: 944,97 euro netto
 - o Van 01.04.2022 tot 30.04.2022: 829,03 euro netto
 - o Van 01.05.2022 tot 31.05.2022: 1016,02 euro netto
 - o Van 01.06.2022 tot 30.06.2022: 948,79 euro netto
- Verklaring vrijwilligerswerk dd. 20.01.2023

Tot op heden zijn er geen andere documenten meer voorgelegd.

De advocaat van betrokkene wilt in zijn begeleidend schrijven benadrukken dat “het (gearrangeerd) huwelijk van mijn cliënte beëindigd werd omwille van het intrafamiliaal geweld door haar echtgenoot waarvan zij slachtoffer werd. Mijn cliënte legde hiervan reeds de Pv's van de politie voor. Hieruit blijkt dat er sprake was van seksueel, fysiek en psychisch geweld binnen hun huwelijk. Zo dwong haar echtgenoot haar regelmatig tot seks ondanks dat mijn cliënte dit expliciet weigerde. Bovendien sloeg haar echtgenoot haar en dreigde hij met geweld waardoor mijn cliënte zich 'mentaal gemarteld' voelde. Ten slotte dreigde haar echtgenoot ook regelmatig om ervoor te zorgen dat haar verblijfsrecht in België zou worden ingetrokken en om haar 'kapot te maken'.

(...)

Het Grondwettelijk Hof oordeelde reeds dat uw diensten in het kader van uw discretionaire bevoegdheid altijd rekening moet houden met het element 'huiselijk geweld' bij een beslissing om het verblijfsrecht te beëindigen van een familielid, slachtoffer van intrafamiliaal geweld.”

De advocaat haalt hier het Grondwettelijk Hof aan waarin staat dat wij te allen tijde moeten rekening houden met het element 'huiselijk geweld'. Echter de voorwaarde om deze bescherming te kunnen genieten wordt bepaald in artikel 11 § 2, lid 4 waar het gaat over een familielid van een derdelander met een onbeperkt verblijfsrecht in België.

Artikel 11§ 2, lid 4 van de wet in zijn geheel heeft echter enkel betrekking op verblijf bekomen op basis van artikel 10 en niet op basis van artikel 10bis. Betrokkene heeft namelijk verblijf op basis van artikel 10bis, want de echtgenoot heeft zelf beperkt verblijf. Artikel 13 is in dit geval van toepassing en daar wordt er geen uitzondering voorzien voor slachtoffers van huishoudelijk geweld. Wij kunnen dus artikel 11 § 2, lid 4 niet toepassen.

Ongeacht artikel 11§ 2, lid 4 niet van toepassing is in het dossier van betrokkene, dient onze dienst vanzelfsprekend rekening te houden met alle voorgelegde documenten 13§4, derde lid. Wij stellen vast dat, op basis van de voorgelegde stukken, wij betrokkene niet verder kunnen machtigen tot verblijf. Wij stellen enkel vast dat, op basis van alle voorgelegde stukken (waaronder de geklasseerde pv's) wij onvoldoende doorslaggevende en geloofwaardige bewijzen hebben om te oordelen dat zij effectief slachtoffer was van intrafamiliaal geweld. Wanneer dit wordt nagelaten om dit voldoende te bewijzen, kunnen wij dit niet toestaan. Betrokkene heeft de kans gekregen om alles voor te leggen en deze documenten hebben we in overweging genomen, maar de wettelijke uitzondering rond intrafamiliaal geweld valt niet toe te passen in het dossier van betrokkene. Er zijn tevens onvoldoende stukken voorgelegd waardoor onze dienst haar alsnog kan verder machtigen tot verblijf.

Het koppel is echter al getrouwd sinds 21 januari 2016. Volgens de verklaringen van betrokkene was het koppel amper samen. De referentiepersoon zat meer in België dan in India, wat ook voor wrevel zorgde in het gezin. Het feit dat er spanningen waren in het huwelijk voor haar aankomst in België, werd ons duidelijk gemaakt door betrokkene. Betrokkene geeft aan dat er regelmatig ruzie is tussen haar en de referentiepersoon, mede door het feit dat het om een gearrangeerd huwelijk gaat. Wij sluiten niet uit dat er bijwijlen ernstige conflicten konden hebben plaatsgevonden, doch kunnen ons allesbehalve toelaten om betrokkene op basis hiervan nog verder te machtigen tot verblijf.

De voorgelegde loonfiches, alsook de verklaring van vrijwilligerswerk dd. 20.01.2023 tonen aan dat betrokkene wenst in te staan voor haar eigen levensonderhoud en dat van haar kind. Een tewerkstelling (of de wens tot werken) is niet voldoende om betrokkene verder te machtigen tot verblijf. Betrokkene kan ook in het land van herkomst of in een ander land waar ze verblijfsrecht heeft op zoek gaan naar werk om op die manier in te staan voor haar levensonderhoud. Indien betrokkene een machtiging tot verblijf in België wenst op basis van tewerkstelling (zoals ze eerder al had aangegeven) dan dient zij de hiervoor wettelijk bepaalde procedure te volgen.

Het bewijs dat betrokkene wel Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, tonen niet aan dat ze op een bijzondere manier geïntegreerd is in België, noch dat ze grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren. Deze aangeleverde bewijzen inzake inburgering zijn minimale (en in sommige gevallen verplichte) inspanningen die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te

vestigen. Ook het bewijs van goed gedrag en zeden, het attest van aansluiting bij van de mutualiteit, en het attest van het OCMW zijn geen bewijzen van bijzondere integratie of doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België, na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De afgifte van de eerste verblijfstitel dateert immers van 12.06.2020, dat is minder dan 5 jaar geleden. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt. Zij had zelfs de intentie bij haar aankomst om te terug te keren naar haar land van herkomst.

Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon blijkt nergens uit de voorgelegde documenten dat betrokkene betwist niet meer samen te zijn met de heer P. J. N. A. Het koppel heeft 1 gezamenlijke kind namelijk P. D. J. °2016. Volgens het laatste vonnis van de familierechtbank dd. 29.09.2022 is er een week/week regeling afgesproken. Tot op heden staat het kind wel nog steeds ingeschreven bij zijn vader. Met deze beslissing wordt er een einde gesteld aan betrokkene haar procedure binnen gezinshereniging. Dit houdt niet in dat betrokkene een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten. Van andere familiale banden hier in België heeft betrokkene ook niets voorgelegd. Van haar schoonfamilie in het land van herkomst hebben we ook geen verdere informatie mogen ontvangen dus het is onduidelijk of zij in België verblijven of niet.

Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Er werden geen overtuigende elementen naar voor gebracht die getuigen dat de kinderen in een danig kwetsbare situatie zouden kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van betrokkene te allen tijde van elementair belang is, noch waaruit wij zouden kunnen concluderen dat wij betrokkene alsnog moeten machtigen tot verblijf. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens een eventuele scheiding (indien zij dat wenst) in nauw contact te blijven met haar kind. Er wordt dus niet beweerd dat betrokkene absoluut geen band meer heeft met haar kinderen, integendeel. Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat de relatie tussen haar en haar kinderen voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Het feit dat betrokkene haar minderjarig kind een geldige verblijfskaart heeft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf en ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren.

Opgelet: onze beslissing gaat echter niet gepaard met een verwijderingsbeslissing. Betrokkene is dus op dit moment en op basis van onze beslissing op geen enkele manier verplicht om omwille van die reden het land te verlaten. Indien zij wilt, kan zij een machtiging tot verblijf aanvragen op basis van een andere procedure en moet dan ook de hiervoor in wet bepaalde procedure volgen. In afwachting kunnen zij contact en de gezinsband onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Onze dienst concludeert dat –op basis van de voorgelegde stukken en de voor onze dienst beschikbare informatie- de veiligheid en het emotionele welzijn van het kind niet dusdanig wordt bedreigd of verstoord wanneer betrokkene zich eventueel naar het buitenland zou begeven om een verblijfsaanvraag in te dienen via de wet voorziene procedure. Des te meer nu het ouderlijk gezag via een vonnis duidelijk werd afgelijnd en het bij gebrek aan bewijs dat het tegendeel zou bewijzen onmogelijk is voor de referentiepersoon om tijdelijk de zorg over het kind verder te zetten bij afwezigheid van betrokkene. Daarenboven verlengen we ook het verblijf van het kind dus dat komt niet in gedrang, en het kind kan dus ook meereizen met die geldige A-kaart met betrokkene naar het buitenland.

In hoeverre een gebrek aan culturele of sociale banden met het land van herkomst betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd, ondanks duidelijk gestipuleerd in onze instructie dd. 19.12.2022. Integendeel, in haar motivatiebrief dd. 14.07.2022 haalt ze zelfs aan dat ze haar toenmalige echtgenoot reeds voor het ultimatum had gesteld dat hij zijn gedrag zou aanpassen, zo niet dat zij en haar zoon zouden terugkeren naar India. Betrokkene en haar zoon waren zelfs al op de luchthaven maar de referentiepersoon heeft hen doen terugkeren aangezien hij hen een nieuwe kans beloofde. Hiermee bevestigt betrokkene zelf dat een terugkeer naar India niet onmogelijk is.

Geen enkele van de aangebrachte documenten wijst op een bijzonder band of integratie in België. Er worden geen elementen naar voor gebracht waarom zij niet meer zou kunnen aarden op een andere plek en/of in het land van herkomst. Gezien haar leeftijd is het volgens onze dienst mogelijk dat zij in staat is om ergens anders een leven op te bouwen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste, tweede, en derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 11, §2, vierde lid en 13, §4 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het hoger belang van het kind, van de artikelen 7 en 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van de formele en materiële motiveringsplicht, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij licht haar drie middelen als volgt toe:

“V. De uiteenzetting van de middelen die tot de vernietiging kunnen leiden

5.1 Overzicht van de ernstige en gegronde middelen die worden aangevoerd

- EERSTE MIDDEL: SLACHTOFFER VAN INTRA-FAMILAAL GEWELD

- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;*
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;*
- Schending van het artikel 11 §2, vierde lid van de Wet van 15 december 1980 ;*
- Schending van het artikel 13§4 van de Wet van 15 december 1980.*

- TWEEDE MIDDEL: HET RECHT OP GEZINSLEVEN EN HET HOGER BELANG VAN HET KIND

- Schending van het art. 8 EVRM – het recht op een gezinsleven, het recht op het behoud van familiebanden, en het recht op een privé-leven ;*
- Schending van het hoger belang van het kind ;*
- Schending van het artikel 11 §2 van de Wet van 15 december 1980 ;*
- Schending van het artikel 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.*

- DERDE MIDDEL: BEEÏNDIGING VERBLIJFSRECHT ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;*
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.*

5.2.

EERSTE MIDDEL: SLACHTOFFER VAN INTRA-FAMILAAL GEWELD

- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;*
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;*
- Schending van het artikel 11 §2, vierde lid Vw;*
- Schending van het artikel 13§4 Vw.*

5.2.1 Aangevochten beslissing:

Verweerster stelt het volgende in de bestreden beslissing:

(...)

En verder:

(...)

5.2.2. Grieven

- Samenvatting:

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat zij de aanvankelijke PV's: GE43.LA.45667-20 en GE42.LA.44192-21 niet mocht ontvangen. Echter blijkt dat er praetoriaanse voorwaarden zijn gesteld aan de ex-partner. De Dienst Vreemdelingenzaken kan dus niet stellen dat het niet aannemelijk is dat de verzoekster het slachtoffer is geweest van intra-familiaal geweld.

- Uiteenzetting:

Het is uiterst merkwaardig te noemen dat verweerster eerst aangeeft dat uit de communicatie met het parket en uit de inhoud van het PV GE43.LA.45667-20 blijkt dat verzoekster als benadeelde werd aanzien en de referentiepersoon praetoriaanse voorwaarden werd opgelegd, om daarna te stellen dat er geen beeld kan worden geschetst of verzoekster effectief slachtoffer is geweest van intra-familiaal geweld.

Verweerster is op de hoogte gesteld door het parket van de inhoud van het PV GE43.LA.45667-20. Naar aanleiding van het pv werden er praetoriaanse voorwaarden opgelegd aan de referentiepersoon en werd verzoekster beschouwd als benadeelde.

Verweerster is thans compleet tegenstrijdig, wanneer zij stelt dat zij onvoldoende documentatie of bewijzen heeft om te kunnen afleiden dat er sprake is geweest van intra-familiaal geweld.

De verweerster haalt thans zelf aan dat deze praetoriaanse voorwaarden niet zómaar worden opgelegd door het parket. De klacht werd weldegelijk serieus genomen en de referentiepersoon werd een waarschuwing gegeven dat zijn gedrag niet getolereerd wordt.

Verder werd de verzoekster nooit in het bezit gesteld van de originele (aanvankelijke PV's GE43.LA.45667-20 en GE42.LA.44192-21).

Verzoekster en haar raadsman legden echter reeds voldoende documenten en ondersteuning voor om haar eerdere precaire en verontrustende thuissituatie uiteen te zetten:

- Motivatiebrief waarom verzoekster haar huwelijk met de referentiepersoon stuk liep d.d. 14.07.2022 ;*
- PV nr.: GE.LA055468/2021 d.d. 21.08.2021 ;*
- PV nr.: GE.LA. 045682/2020 d.d. 18.07.2020 ;*
- begeleidend schrijven dan de raadsman d.d. 15.02.2023 ;*
- Arrest van het hof van beroep Gent d.d. 29.09.2022 ;*
- Verblijfsattest van betrokkene in het opvangcentrum Klemenwerk Vrouwen sinds 08.12.2021.*

Het intra-familiaal werd dan ook aangehaald als reden voor de beëindiging van het huwelijk en van de samenwoning.

In het pv met notitienummer GE. LA.04682/2020 d.d. 18.07.2020 vermeldt de verzoekster onder meer het volgende:

Het is een moeilijke relatie. Ook in de periode dat we niet samen waren, werd ik bedreigd door mijn man. (...) De periode dat hij bij mij was, dan verliep het vrij oké eigenlijk. Weinig ruzies. (...)

Hij heeft mij toen proberen zoenen. Tot het zoenen was dit oké voor mij. Maar hij wou meer. Maar ikzelf wou niet meer. Hij deed toen op een agressieve manier mijn kleren uit. Hij duwde mij ook op de zetel. Ik zei hierop dat ik geen seks wou het hem. Hij heeft mij tweemaal geslaan. (...) Ik vermoed dat onze zoon gezien heeft dat mijn man mij heeft geslagen. Maar ik ben dit niet zeker. (...)

Deze keer was er geen bloed maar vorige week dinsdag ben ik ook geslaan. Toen had ik twee blauwe plekken op mijn beide armen. Maar deze blauwe plekken zijn intussen verdwenen. Ik zal geen dokter raadplegen. En ik heb in het verleden ook geen dokter geraadpleegd. De eerste keer dat ik geslagen was, ben ik wel naar de dokter geweest samen met mijn man. Dit was omdat ik moeilijk kon ademen. Toen had de dokter reeds een vermoeden van familiale problemen maar mijn man was mee en ik sprak de taal niet. Dus mijn man zei toen dat er niets aan de hand was.

In de 4tal maanden dat wij hier wonen, heeft mijn man al een 3tal keer agressief gereageerd wanneer mijn zoontje huult. (...) Het is de 5de keer dat hij mij fysiek aanvalt.

Ik heb inderdaad een boekje waarin ik deze zaken bijhoudt. (...) Hij (cf. zoon) is veilig thuis bij mijn man. Ik heb het vermoeden dat hij niet agressief zal zijn naar onze zoon. Ik bedenk nu net dat ik twijfel of mijn zoon wel degelijk veilig is bij mijn man. Mijn man kan nu zeer boos zijn omdat ik de politie contacteerde. Mijn man is ook zeer onvoorspelbaar.

Verweerster verwijst zelf naar de brief van verzoekster d.d. 14.07.2022 waarbij onder meer het volgende wordt gesteld:

“Gedurende de hele periode dat ik in België was kreeg ik op regelmatige basis slaag. Ik leefde de hele tijd in angst en dit is ook de reden waarom ik toen naar India terug wilde keren naar mijn familie, naar mijn vertrouwde omgeving. Het huwelijk die ik voor ogen had is mij helaas voorbij gegaan. (...)”

Rekening houdend met de voorgelegde pv's en de motivatiebrief kan verweerster onmogelijk voorhouden dat er onvoldoende doorslaggevende elementen zijn die wijzen op intra-familiaal geweld. Verweerster is op de hoogte gesteld door het parket van de inhoud van het PV GE43.LA.45667-20. Naar aanleiding van het pv werden er praetoriaanse voorwaarden opgelegd aan de referentiepersoon en werd de verzoekster beschouwd als benadeelde.

Dat de verweerster thans rekening dient te houden met artikel 11 §2, vierde lid vw.

Artikel 11 §2, vierde lid Vw stelt immers het volgende:

“De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoon het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben.”

Dat de bestreden beslissing thans artikel 11 §2, vierde lid Vw schendt, aangezien in casu verzoekster weldegelijk aantoon het slachtoffer te zijn van intra-familiaal geweld.

Dat verweerster in het licht van artikel 13 Vw sowieso rekening moet houden met alle documenten bij het nemen van een beslissing tot intrekking van het verblijf.

Artikel 13 Vw stelt:

“Bij de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op basis van het eerste lid, 1° tot 4°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Dat de beslissing dient vernietigd te worden.

5.3.

TWEEDE MIDDEL: HET RECHT OP GEZINSLEVEN EN HET HOGER BELANG VAN HET KIND

- Schending van het art. 8 E.V.R.M. – het recht op een gezinsleven, het recht op het behoud van familiebanden, en het recht op een privé-leven ;
- Schending van het hoger belang van het kind ;
- Schending van het artikel 11 §2 van de Wet van 15 december 1980 ;
- Schending van het artikel 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

5.3.1. Aangevochten beslissing:

(...)

5.3.2. Grieven

- **Samenvatting:**

De Dienst Vreemdelingenzaken concludeert op basis van de voorgelegde stukken en informatie dat de veiligheid en het emotionele welzijn van het niet kind niet dusdanig wordt bedreigd of verstoord wanneer verzoekster zich eventueel naar het buitenland zou begeven om een verblijfsaanvraag in te dienen via de wet voorziene procedure. Echter houdt zij onvoldoende rekening met het kwetsbaar profiel en het hoger belang van het kind, dat nood heeft aan beide ouders.

- **uiteenzetting**

Verzoekster kan hier onmogelijk mee akkoord gaan.

Artikel 11 §2, 4°, lid 3 stelt het volgende:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”.

Verzoeker oefent het ouderlijk gezag over P. D. J. (R.R. (...)) gezamenlijk uit met de referentiepersoon. Er werd daarnaast een gelijkmatige verblijfsregeling vastgelegd waarbij D. de ene week bij zijn moeder en de andere week bij zijn vader verblijft. (zie het stuk 5)

Verweerster schrijft over de week/week regeling het volgende in de bestreden beslissing:

“Het arrest van het hof van beroep Oost-Vlaanderen, afdeling Gent heeft de week/week-regeling goedgekeurd bij beide ouders. Hieruit blijkt dat betrokkene akkoord is met deze week/week regeling én het dus veilig genoeg acht om haar zoon een week bij zijn vader toe te vertrouwen. In dit arrest wordt ook niet gesproken over een eventuele verontrustende opvoedingssituatie betreffende de referentiepersoon en zijn zoon, aangezien de rechtbank in eerste instantie het volledige hoederecht aan de vader toevertrouwde. Betrokkene blijkt eveneens, ha het arrest, niet meer overmatig bezorgd over de opvoedingssituatie tussen de referentiepersoon en haar zoon aangezien ze zelf haar akkoord geeft voor een week/week-regeling.

Betrokkene heeft dus na het tussenvonnis in kort geding van 01.06.2021 én vonnis van 15.06.2021 haar kans gekregen en genomen om in beroep te gaan tegen dit oordeel. Dit heeft ze weldegelijk gedaan met het tussenarrest van 21.10.2021 én de terechtzitting van 12.05.2022 waarin de verdeling van het ouderlijk gezag werd uitgesproken. Doch kunnen wij enkel vaststellen dat beide partijen op dat moment akkoord bereikten rond de regeling van het gemeenschappelijk kind.”

Het klopt dat verzoekster, in hoger beroep, akkoord is gegaan met de week/week regeling.

Echter dient er gewezen worden op het feit dat verzoekster in hoger beroep al blij was dat de referentiepersoon niet meer het volledig hoederecht had dat aan hem werd toegewezen bij verstekvonnis d.d. 15.06.2021.

Dat zij de week/week regeling dan ook heeft aanvaard, zodat ze haar zoon tenminste deels terug kan zien en samen een kerngezin kunnen vormen.

Verzoekster wenst echter nogmaals aan te halen dat zij wantrouwig en ongerust is wanneer haar zoon in het kader van de week/week regeling bij de vader verblijft.

Dat zij om deze reden al eerder een klacht heeft ingediend in 2021 wegens een verontrustende opvoedingssituatie. Zij gaf daarin aan dat ze schrik had van de referentiepersoon omdat hij zeer snel kwaad wordt. Ze maakte haar bezorgdheden ook duidelijk dat de referentiepersoon niet weg deinst om psychisch geweld te gebruiken ten aanzien van haar en van hun zoon D.

Hoewel de pv zonder gevolg werd geklasseerd, toont dit toch de bezorgdheid van verzoekster aan. Wanneer zij thans alleen terug dient te keren om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen, heeft zij schrik om haar zoon voor die lange periode alleen bij de vader achter te laten.

Verzoekster vormt op heden ook een kerngezin met haar zoon D. die nog steeds verblijfsrecht in België geniet op basis van de gezinshereniging met zijn vader.

Hoewel het verblijfsrecht van het kind P. D. J. (R.R. (...)) wel verlengd wordt en daardoor niet in gedrang komt, wordt met het intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster het artikel 8 EVRM geschonden.

Het art. 8 EVRM en het art. 7 van het Handvest waarborgen het recht op gezins- en familieleven. Het EVRM en het Handvest primeren als hogere rechtsnorm boven de Vreemdelingenwet zodat uw diensten niet kunnen voorhouden dat het gezinsleven van ondergeschikt belang is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden worden wanneer uw diensten nalaten een billijke afweging te maken tussen de betrokken rechtmatige belangen in het bijzonder de grondrechten zoals art. 8 EVRM (zie o.a. RVV 18.03.2016, 30.04.2010).

Bovendien dienen uw diensten ook rekening te houden met het hoger belang van het kind.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt:

“Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt hieromtrent:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

Gezien de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag en de gelijkmatige verblijfsregeling tussen beide ouders, is het in het belang van het kind essentieel dat verzoekster niet gescheiden wordt van haar minderjarige zoon.

De Dienst Vreemdelingenzaken verantwoordt tevens niet waarom het in hoger belang van het kind is dat zij gescheiden moeten worden van één van beide ouders niettegenstaande het kind zowel een gezinscel vormt met de vader als met verzoekster.

Een beslissing die hierop inbreuk zou maken, zoals de huidige bestreden beslissing, dient bijgevolg gesteund te worden op redenen die het belang van het kind dient.

De bestreden beslissing heeft echter net het omgekeerde tot gevolg met name dat het kind van een ouder zal gescheiden worden én er voor deze scheiding door de Dienst Vreemdelingenzaken geen wettige redenen worde aangehaald die in het belang zijn van het kind.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet wettig motiveren dat een scheiding van zijn moeder of zijn vader in het belang van het kind geschiedt. De Dienst Vreemdelingenzaken laat uitschijnen dat een tijdelijke scheiding compatibel is met de gedachtengang van het artikel 24 Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Het mag duidelijk zijn dat het de overheid niet toekomt om een beslissing te nemen die drastisch inwerkt op het recht van het kind om persoonlijke en rechtstreekse contacten te hebben met beide ouders. De bestreden beslissing heeft het vermogen om dit recht op persoonlijke en rechtstreekse contacten te belemmeren.

Het kan niet worden ingezien hoe het fundamenteel principe dat de kinderen niet van hun beide ouders worden gescheiden wel verzoenbaar zou zijn met de gevolgen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing houdt immers net in dat het kind wel van de vader wordt gescheiden indien verzoekster samen met het kind terug dient te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag tot verblijf in te dienen. Of van de moeder wordt gescheiden wanneer het kind bij de vader blijft.

Huidige beslissing is in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingenzaken rust en vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familielieven is in casu absoluut niet gerechtvaardigd. Het artikel 8 E.V.R.M. is dan ook geschonden.

Tevens werd er te weinig rekening gehouden met de belangen van het kind.

5.4.

DERDE MIDDEL: BEËINDIGING VERBLIJFSRECHT ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

5.4.1.

Aangevochten beslissing

(...)

5.4.2. Grieven

- Samenvatting

Verweerster neemt een beslissing tot intrekking van het verblijf zonder een bevel om het grondgebied te verlaten. Dat verzoekster thans in een onzekere verblijfssituatie verkeert zonder dat zij het land dient te verlaten. Dit kan niet de bedoeling zijn van verweerster.

- Uiteenzetting

Wanneer de verzoekster haar machtiging tot verblijf beëindigd ziet, maar niet het bevel krijgen om het land te verlaten ontstaat een tegenstrijdigheid.

Verzoekende partij zal aldus niet langer legaal in het land kunnen verblijven, maar worden ook niet verzocht om het Rijk te verlaten of om terug te keren naar het land van herkomst.

Deze verwarrende beslissing zorgt ervoor dat de verzoekster in de onzekerheid zal verkeren m.b.t. het verblijf en de bijhorende rechten en plichten die zij kunnen / moeten uitoefenen in België.

Het is aan de DVZ om de duidelijke en heldere beslissingen te nemen rekening houdend met het zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

DVZ heeft met deze bestreden beslissing deze beginselen met de voeten getreden, door een beslissing te nemen te nemen waarvan niet duidelijk is hoe verzoekster deze moet interpreteren.

BESLUIT:

Verzoekster komt door de bestreden beslissing terecht in een grote onzekerheid omtrent haar verblijf in België.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn als ook de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

In casu is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen redelijke afweging heeft gemaakt. Zij stelt onterecht dat er onvoldoende bewijzen zijn die intra-familiaal geweld aantonen.

Er werd te weinig rekening gehouden met de gezins- en familiaal leven en het hoger belang van het kind.

Schendingen van de artikel 8 E.V.R.M. is aldus nakend."

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij haalt aan dat ze slachtoffer is geworden van partnergeweld.

In het administratief dossier zijn er twee PV's, met name nr.: GE. .LA.055468/2021 dd. 21 augustus 2021 en nr.: GE. .LA.045682/2020 dd. 18 juli 2020. Het eerste PV van 21 augustus 2021 maakt melding van de klacht die de verzoekende partij heeft ingediend betreffende inbreuken op de wetgeving betreffende de jeugdbescherming (verontrustende opvoedingssituatie). Het tweede PV dat reeds dateert van 18 juli 2020 betreft een klacht van de verzoekende partij waarbij ze aanstipt dat haar echtgenoot soms geweld hanteert. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 28 oktober 2022 zelf contact heeft opgenomen met het Parket teneinde meer informatie te verkrijgen over voornoemde PV's en het gevolg dat eraan gegeven werd. Het Parket stelde dat het om 2 navolgende PV's ging en verduidelijkt dat de verzoekende partij in het ene PV werd aangeduid als benadeelde en dat er aan de ex-echtgenoot (de verdachte) pretoriaanse voorwaarden werden opgelegd. In het andere PV gaf het parket aan dat er een opsporingsonderzoek lopende was. Op 3 juli 2023 nam de verwerende partij nogmaals contact op met het parket om het resultaat van het onderzoek te kennen. Op 6 juli 2023 antwoordde het Parket dat het dossier geseponeerd werd.

De originele PV's bevinden zich niet in het administratief dossier en werden niet door de verzoekende partij aan de verwerende partij overgemaakt.

De verzoekende partij haalt aan dat ze nooit in het bezit werd gesteld van de originele (aanvankelijke) PV's,

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvaststelling. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De burger moet alle dienstige stukken voorleggen wanneer het Bestuur de burger verzoekt om zijn individuele situatie te schetsen. Het zorgvuldigheidsbeginsel dat rust op de overheid, rust echter ook op de burger. In casu heeft de verzoekende partij nagelaten om zelf achter de oorspronkelijke PV's te gaan.

Het administratief dossier bevat geen enkel medisch stuk om te bewijzen dat er sprake is van partnergeweld, noch enige foto's. Het eerste PV dateert van 18 juli 2020 (vier maanden na de aankomst van de verzoekende partij in België). Niettegenstaande dat zij daarin gewag maakt van geweld door haar echtgenoot, stelt de Raad vast dat er geen verdere klachten met betrekking tot geweld werden ingediend en dit terwijl de verzoekende partij verder bij haar echtgenoot bleef wonen. In het PV van 21 augustus 2021 werd uitdrukkelijk aan de verzoekende partij gevraagd of er zich na de datum van 18 juli 2020 nog feiten hebben voorgedaan zoals omschreven in het PV van 18 juli 2020. De verzoekende partij maakte geen melding meer van gewelddadige feiten. Ze stipte wel aan dat er geen liefde of genegenheid was en dat ze niet gelukkig was. Op basis van deze twee PV's en het gegeven dat er geen enkel medisch stuk of foto voorligt, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat dit onvoldoende is om tot het besluit te komen dat er sprake is van intrafamiliaal geweld.

De verzoekende partij is van oordeel dat ze voldoende stukken heeft voorgelegd om haar situatie uiteen te zetten. Zo verwijst ze naar een motivatiebrief die ze zelf heeft opgesteld op 14 juli 2022 waarin ze uitlegt waarom haar huwelijk stuk liep, naar een begeleidend schrijven van haar raadsman van 15 februari 2023, naar het arrest van het Hof van Beroep van 29 september 2022 en naar een verblijfsattest van het opvangcentrum Klemenwerk Vrouwen waar de verzoekende partij verbleef sinds 8 december 2021.

De motivatiebrief en het begeleidend schrijven van haar raadsman zijn stukken die door de verzoekende partij zelf werden opgesteld. Dit zijn eenzijdige verklaringen waarvoor buiten de 2 klachten die de verzoekende partij heeft ingediend tegen de referentiepersoon, geen bewijzen van voorliggen.

Het attest van het opvangcentrum bevestigt dat de verzoekende partij daar verblijft sinds 8 december 2021, doch dit is nadat de echtscheiding reeds bij verstek werd uitgesproken. In het arrest van het Hof van Beroep te Gent (2021/FA/569 op pagina 19) werd het volgende opgenomen:

“In het beroepen verstekvonnis van 15 juni 2021 werd de echtscheiding op verzoek van de geïntimeerde uitgesproken op grond van 229, §1 oud BW.

Beide partijen vorderden voor het hof om de echtscheiding uit te spreken op grond van artikel 229, §2 BW.

Bij tussenarrest van 21 oktober 2021 ging het hof vervolgens in op het verzoek van de geïntimeerde om hiertoe een nieuwe zitting te bepalen en verzocht beide partijen tot verdere instaatstelling van deze echtscheidingsvordering.

Na tussenarrest verzoeken beide partijen nog steeds om de echtscheiding uit te spreken op grond van artikel 229, § 2 oud BW. Ter terechtzitting van 12 mei 2021 bevestigden de raadslieden dat partijen al zeker zes maanden feitelijk gescheiden leven.

(...)

Naar het oordeel van het hof is door de voorgelegde stukken afdoende bewezen dat de echtgenoten sinds (meer dan) zes maanden feitelijk gescheiden leven. Het hof spreekt de echtscheiding tussen partijen uit op grond van artikel 229, §2 oud BW.”

omdat er partnergeweld was maar werd uitgesproken omdat de partijen meer dan zes maanden reeds feitelijk gescheiden leven.

Gelet op de stukken van het administratief dossier acht de Raad het niet onzorgvuldig of onredelijk van de gemachtigde om tot de conclusie te komen dat de wettelijke uitzondering rond intrafamiliaal geweld niet valt toe te passen in het dossier van de verzoekende partij.

Wat betreft het recht op een gezinsleven en het hoger belang van het kind stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij kan aldus het gezinsleven dat ze thans heeft in België verderzetten. Zo kan ze het ouderlijk gezag dat ze heeft over haar zoon blijven uitoefenen en kan ze de week/week verblijfsregeling aanhouden. Het staat haar vrij om een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen in te dienen.

Dit wordt overigens ook bevestigd in de bestreden beslissing. Zo motiveert de bestreden beslissing:

“Opgelet: onze beslissing gaat echter niet gepaard met een verwijderingsbeslissing. Betrokkene is dus op dit moment en op basis van onze beslissing op geen enkele manier verplicht om omwille van die reden het land te verlaten. Indien zij wilt, kan zij een machtiging tot verblijf aanvragen op basis van een andere procedure en moet dan ook de hiervoor in wet bepaalde procedure volgen.”

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat het hoger belang van het kind hierdoor geschonden wordt.

Verzoekende partij haalt aan dat haar verblijfsrecht is beëindigd maar dat ze geen bevel heeft gekregen. Ze meent dat dit een verwarrende beslissing is aangezien ze niet meer legaal in het land kan verblijven maar ook niet wordt verzocht om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij verplicht zou zijn om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Dit is een discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij. De verwerende partij geeft uitdrukkelijk in de bestreden beslissing aan dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven en dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf kan aanvragen. Van verwarring of onduidelijkheid is in casu geen sprake.

Het komt niet aan de Raad toe om zich in de plaats te stellen van het bestuur. Gelet op de verblijfsregeling die thans uitgesproken werd door het Hof van Beroep acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om aan de verzoekende partij geen bevel af te geven om het grondgebied te verlaten. Zoals de verwerende partij zelf aangeeft in de bestreden beslissing werd het verblijfsrecht van de verzoekende partij beëindigd omdat zij geen huwelijksleven meer heeft met de referentiepersoon, maar sluit dit niet uit dat zij alsnog een verblijfsmachtiging aanvraagt om humanitaire redenen waarbij zij verwijst naar de geldende verblijfsregeling met haar kind.

Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

De drie middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU